

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΥΣ ΒΟΗΜΙΚΟΥΣ ΘΡΑΥΣΤ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

ΤΟΥ FRANZ FREDERICH

(Τσιγγάνικο παραμύθι)

Φανερώθηκε μπροστά της ο διάβολος.

Στ' άπέραντα δάση του Ζιέμπεν ζούνε διάφοροι ξυλοκόποι, σ' έρημικες καλύβες, που για να κερδίσουν τὸ ψωμί τους δὲν ξέρουν ἄλλη τέχνη ἀπὸ τὸ τσεκούρι, πὸν τόσο καλά τὸ χειρίζονται στὰ δυνατὰ τους χέρια. Ἡ ζωὴ τους εἶνε ἄγρια, σιωπηλὴ καὶ μελαγχολικὴ, πὸν μόνον ὅταν τύχῃ νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ ἔρημικὰ τους μέρη οἱ ἀτσιγγάνοι, πέρνει κάποιον εὐθύμο καὶ ζωηρὸ χρώμα. Μέσα σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δάση, ἐζούσε μιά φορὰ μὲ τὸν πατέρα της, μὲ τ' ἀδέρφια της, ἕνα ὄμορφο κορίτσι

της, μὲ τὴ μάνα της καὶ μὲ τὸν πατέρα της, ἕνα ὄμορφο κορίτσι πὸν τὸ λέγανε : Μάσσα.

Ἡ καλύβα τους ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ κλαδιά, ἡ μάνα καὶ ἡ κόρη ἐρράβανε ρούχα ἀπὸ τομάρι ζωὸν καὶ μαγερεύανε γιὰ τοὺς ἄντρες, καὶ ὁ πατέρας καὶ οἱ γιοιοὶ κόβανε ξύλα καὶ ζούσανε.

Ἡ Μάσσα ἦταν ἕνα θαυμάσιο ξανθὸ κορίτσι, πὸν ὅλοι ὅσοι τὴν ἐβλεπαν, τὴν ζήλευαν, γιὰ τὴν ὀμορφιά της.

Στὴν καλύβα της, ὅλοι οἱ δικοὶ της τὴν καμάρωναν καὶ τὴν περιποιόντουσαν τόσο πὸν εἶχε νὰ τὸ κἀνὴ ὄλο τὸ καλυβοχώρι. Ἡ Μάσσα ἀπολαμβάνε στὴν ἀρχὴ ὄλη αὐτὴ τὴ λατρεία τῶν δικῶν της σὰν κάτι τὸ φυσικὸ καὶ ἀνάλογο μὲ τὴν ὀμορφιά της, μὰ λίγο - λίγο, σὰν μεγάλωνε, ἀρχισε νὰ δέχεται μὲ κάποια ψυχρότητα ὄλες αὐτὲς τὶς περιποιήσεις τους. Κάτι ἄλλο ἀρχισε πιά ν' ἀνησυχῆ τὴν ψυχὴ της Μάσσας, ἕνα μυστικὸ, ἕνα μεγάλο μυστικὸ...

***

Ἦτανε τέλος φθινοπώρου. Ἐνα πρωὶ ἡ Μάσσα, καθὼς ἐπῆγαινε τὸ φατ' ἀπ' τὴν καλύβα της, πρὸς τὸ μέρος πὸν ἐδοῦλευαν ὁ πατέρας καὶ τ' ἀδέρφια της, ἄκουσε ἐξαφνὰ τὸ ποδοβολητὸ ἑνὸς ἀλόγου Στ' ἀκουσὰ του τρομάζει καὶ κρύβεται γρήγορα πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ περιμένε. Στὸ στενὸ μονοπάτι πὸν περνοῦσε μπροστὰ της, εἶδε ἕνα ὄμορφον ἵππότην νὰ περνᾷ περήφανα μὲ τ' ἄλογό του. Ἡ Μάσσα τᾶχασε. Ἡ θεὰ αὐτοῦ τοῦ ὄμορφου ἵππότη τὴν τᾶχασε. Τῆς φάνηκε πὸς ὄνειρευότανε. Ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἀνῆκε σὲ μιὰν ἄλλη φυλὴ ἀπ' τὴν δικὴ της, ἦτανε δὲ ὄμορφότερος καὶ ὁ πλουσιώτερος τῆς φυλῆς του. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μάσσα περιμένε μ' ἕνα αἰσθημα ἄγνωστο ὡς τότε σ' αὐτὴν, νὰ ξαναπερῶσὶ ὁ ὄμορφος τῆς ἵππότης. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μάσσα δὲν εἶχε πιά τὸ νοῦ της στὴν καλύβα. Ἦταν ἀλλαγμένη...

***

Περάσανε δέκα ἡμέρες. Ἡ Μάσσα τὸν ξαναῖδε μιά - δυὸ φορὲς, μὰ ὁ ἵππότης δὲν ἐγύρισε οὔτε νὰ τὴν κυττάξῃ... Ἐκλαψε ἡμέρα καὶ νύχτα. Ὁ ἵππότης ὄμως δὲν τὴν ἀγαποῦσε, καὶ στὴν ἀπελπισία της, ἡ Μάσσα, ἀποφάσισε νὰ καταφύγῃ στὰ βᾶγια.

***

Ἐνα βράδυ ἦταν μοναχὴ της, σ' ἕνα ἔρημο μέρος τοῦ δάσους. Ἡ ὄρα ἦτανε περασμένη. Ἡ Μάσσα καθισμένη σ' ἕνα βράχο ἐκλαιγε. Σὲ μιά στιγμὴ ἀπελπισίας βγαίνει μιά φωνὴ βαθειὰ ἀπ' τὴν καρδιά της : «Βοήθεια, διάβολε, βοήθεια». Δὲν εἶχε ἀκόμα πειρώσει τὴν τελευταία της φράση καὶ ἀμέσως φανερώθηκε μπροστὰ της ὁ Σατανᾶς.

- Τί μὲ θέλεις ;
- Ἀγατὸ ἔβαν ἄντρα πὸν δὲν μ' ἀγατᾷ...
- Ὁ Διάβολος ἔσκασε στὰ γέλοια.
- Θὰ σὲ βοηθήσω, τῆς εἶπε μ' ἕνα τόνο εἰρωνικὸ. Νὰ ! πάρε αὐτὸν τὸν καθρέφτη καὶ...δεῖξέ τον στὸν φίλο σου ἄμα τὸν λῆξῃ...
- Ὅταν ἀντικρύσῃ τὸ πρόσωπό σου, σ' αὐτὸ τὸ κρυστάλλο, θὰ σ' ἀγατήσῃ ἀμέσως.
- Ἡ Μάσσα ὄραξε τὸν καθρέφτη καὶ ἔφυγε τρεχάτη.

***

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ Μάσσα περιμένε τὸν ἵππότην της, μπροστὰ στὴν γέφυρα τοῦ πύργου του. Μόλις ἐφάνηκε, ὄμορφη κατ' ἐπάνω του, ἄραξε τὸ ἄλογο ἀπ' τὸ χαλινάρι καὶ ἔβραλε τὸν καθρέφτη μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ νέου. Ἐκεῖνος μόλις ἐκύταξε τὸ μαγικὸ

γυαλί, φώναξε :

- Ἀλλοίμονο... ὁ διάβολος... ὁ Σατανᾶς... χάθηκα καὶ ὄμορφη ἐμπρὸς μὲ τ' ἄλογο τοῦ σὴν τρελλός.
- Ἡ Μάσσα ὄμως ἄδικα περιμένε νὰ ἐκπληρωθῆ ἡ ὑπόσχεση τοῦ διαβόλου. Ὁ ἵππότης οὔτε ξαναφάνηκε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἡ πόρτα τοῦ πύργου τοῦ ἔμεινε διαρκῶς κλειστή.
- Ἡ Μάσσα ἄρχισε καὶ πάλι τὰ κλάμματα, ὡς πὸν μιά ἡμέρα φανερώθηκε καὶ πάλι ὁ διάβολος μπροστὰ της :
- Ἡ Μάσσα ἀνατρίχιασε :
- Γιατί μ' ἐγέλασες ; τοῦ εἶπε.
- Μὰ δὲν ξέρεις πὸς ὁ διάβολος δὲν χαρίζε τίποτα ; τῆς ἀπήντησε ἐκείνη, μὲ τὴν ἴδια εἰρωνεία.
- Καὶ τί ζητᾷς γιὰ τὸν κόπο σου ; ... τὸν ἐρώτησε ἐκείνη τρέμοντας.
- Ὡ ! μικρὰ πράγματα... Νάλ... θέλω τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου.
- Τοῦ πατέρα μου !. *Α ! ὄχι... ποτέ !
- Ὅπως θέλεις τῆς ἀπαντᾷ ὁ διάβολος καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ ἡ Μάσσα δὲ βᾶσταξε...
- Ἐλα... τοῦ φώναζει... ἔλα... πάρτονε... πάρτον... μὰ ὄμως αὐτὴ τὴ φορὰ...
- Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὄλα τελειώσανε... σὲ λίγες ὥρες ὁ ἵππότης θὰ εἶνε δικός σου, τῆς ἀπαντᾷ ὁ διάβολος.
- Καὶ προχώρησαν μαζί πρὸς τὴν καλύβα τοῦ ξυλοκόπου.

***

Ὅταν ἐφθάσαν ὁ πατέρας τῆς Μάσσας κοιμότανε. Ὁ διάβολος τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἄραξε μὲ τὸ στρεβλὸ τὸν χέρι, ἀπὸ τὰ ποδάρια καὶ ἀρχισε νὰ τὸν γυρίζῃ μὲ φορὰ γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἐνῶ ἡ Μάσσα τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της, ἐσκέπαζε μὲ ἀγωνία τὸ πρόσωπό της, μὲ τὰ δυὸ της χέρια, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ. Σὲ λίγο τὰ δάκρυα τοῦ Σατανᾶ κρατοῦσαν μόνον ἕνα πράγμα σὰν παραξένο κουτί.

- Νά, αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο, γυρίζε καὶ λείε τότε στὴ Μάσσα... δώσε μου τώρα καὶ τ' ἀδέρφια σου !. Τ' ὄργανο πὸν θὰ μαγέψῃ τὸν ἵππότη σου δὲν ἐτελειώσαν ἀκόμα...

Ἡ Μάσσα ἀνατρίχιασε ἀπελπισμένη μὰ ἔσκυψε τὸ κεφάλι της χωρὶς νὰ πῆ τίποτα. Ὁ διάβολος χωρὶς νὰ τὴν ξαναρωτήσῃ, προχώρησε πρὸς τὰ ἄλλα μέρη τῆς καλύβας, πὸν κοιμόντουσαν τὰ τέσσερα ἀδέρφια τῆς Μάσσας, χωρὶς νὰ γάση καιρὸ ἄρπάζε μὲ τὸ ἴδιο χέρι καὶ τὰ τέσσερα ἀδέρφια τὸν Ροῦμ, τὸν Τραγιάνο, τὸν Κωνσταντὸ καὶ τὸν Λίβυν καὶ τοὺς στριφογυρίζε στὸν ἀέρα...

Ἡ Μάσσα μόλις μπόρεσε νὰ κρατηθῆ στὰ πόδια της. Ὁ Σατανᾶς σὲ λίγο, ἀπὸ τὰ κορμὰ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν της, δὲν εἶχε ἀφήσει τίποτα. Στὰ χέρια του κρατοῦσε πιά τέσσερες μεγάλες κλωστές. Ἡ Μάσσα κυτιόσε τὸν Σατανᾶ σὰν ἀπολιθωμένη. Ὁ διάβολος πέρνει τότε τὸ ξύλινο κουτί, πὸν εἶχε γίνε ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ πατέρα της καὶ περνᾷ ἐπάνω του, τὶς τέσσερες αὐτὲς κλωστές πὸν εἶχε κάνει ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ἀδελφῶν τῆς Μάσσας. Μιά χοντρή, μὰ φιλοδέσμη, μὰ ἀκόμα πιδὴ φυλὴ καὶ μιά πιδὴ-φυλὴ... ἐν ὄλω τέσσερες κλωστές... καὶ ἕνα κουτί. Ἡ Μάσσα ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ... Τὸ ὄργανο τὸ εἶδε πιά τελιωμένο... τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρὰ της, μ' ὄλη τὴν ἀπελπισία πὸν τὴν ἔδερνε, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ :

- Καὶ τώρα, ὄρατε μου ἵπποτα, μοῦ ἀνήκει, φώναξε...
- Ὑπομονὴ τῆς εἶπε ὁ διάβολος...
- Τί θέλεις ἀκόμα ;
- Τὴν μητέρα σου !...

Ἡ Μάσσα λιποθύμησε στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς λέξεως. Δὲν ἦταν δυνατὸ οὔτε νὰ συλλογισθῆ ἕνα τέτοιο πράγμα. Ὁ Σατανᾶς ὄμως δὲν ἔχασε καιρὸ. Προχώρησε πρὸς τὸ ἄλλο διαμέρισμα τῆς καλύβας καὶ ἄρπάζε τὴν μητέρα τῆς Μάσσας ἀπὸ τὰ ποδάρια, τὴν στριφογυρίζε καὶ αὐτὴν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. καὶ σὲ λίγο, σταν ἡ Μάσσα εἶχε συνέλθει, δὲν ἔβλεπε πιά ἡ μητέρα της. Ὁ Σατανᾶς, ἀντὶ γιὰ τὸ κορμὶ τῆς μάνας της, κρατοῦσε στὰ χέρια του, ἕνα μακρὸ ξύλινο ραβδί καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ ἀρχισε νὰ στρώνῃ, μὲ προσοχὴ, τὰ ἄσπρα τῆς μαλλιᾶ... Ἡ Μάσσα λυποθύμησε γιὰ δευτέρη φορὰ... Ὁ Σατανᾶς εἶχε κατασκευάσει πειὰ καὶ τὸ δοξάρι... Σὲ λίγα λεπτὰ ἡ Μάσσα ἀνέλαβε τὶς αἰσθήσεις της. Ὁ Σατανᾶς τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε γελαστὰ :

- Καὶ τώρα, πάρε αὐτὸ τὸ ὄργανο, αὐτὸ τὸ βιολί, καὶ κάνε τρεῖς φορὲς τὸν γύρω τοῦ πύργου. Παίξε μὲ τὸ δοξάρι αὐτὸ, ἐπάνω στὶς χορδές... καὶ θὰ λῆξῃ... καὶ θὰ μὲ θυμηθῆς ὄραία μου... ἐγὼ τώρα φεύ-

Ἄρχισε νὰ τὸν στριφογυρίζῃ...

γω... Καλή τύχη και καλή διασκέδαση...

***

«Η Μάσσα είχε κάνει τον πρώτο γύρο του πύργου. Ο ιππότης μόλις άκουσε τους πρώτους ήχους πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του. έντύθηκε φόρεσε όλα τα κοσμήματά του... Οι πόνοι μιας μικρής πληγής που είχε πάθει τελευταία σε κάποιο κυνήγι δεν τον ένοχλούσαν πιά διόλου.

— Δεν αισθάνομαι πειρά τον πόνο της πληγής, αλλά αισθάνομαι ότι η καρδιά μου θ' αρρωστήσει για πάντα αν δεν εβρω έξω τίποτ' άλλο από τον αέρα, είπε και κατέρησε τη σκάλα του πύργου.

«Η Μάσσα είχε κάνει τον τρίτο γύρο. Ο ιππότης έρριχτηκε στα πόδια της κι' εκείνη εξέχασε πατέρα, μητέρα και αδερφούς.

— Κράτησε αυτά τα δώρα, είπε κι' έσπρωξε τα κοσμήματα που άπλωναν εκείνος μπροστά της, δεν θέλω από σένα παρά την καρδιά σου. Κι' έπρόσθεσε έπειτα με πόνο : Γιατί έπρεπε να ζητήσω τη βοήθεια αυτής της μουσικής, για να κερδίσω την αγάπη σου ;

— Ω αυτή η μουσική, που μ' ένθουσιάζει και με τυραννεί, ελπεν ο ιππότης, νομίζει κανείς πως είνε ανθρώπινες φωνές που κλαίνε ; αλλά τι μάς μέλλει ;

— Άγαπημένοι, ως είμαστε άγαπημένοι, είπεν η Μάσσα. Ο ιππότης την έπηρε στα χέρια του και την έφερε στον πύργο, όπου ζήσανε πολύν καιρό έντυχιμένοι.

Κάποτε, κάποτε όμως, ο ιππότης άησυχούσε. Του φαινότανε πως ήταν μαγευμένοι.

«Ήθελε να μάθι πού εβρισκε τη δαμονική του δύναμη αυτό το νέον όργανο. Υπόπτεπε πως η έρωμένη του του έκρυβε κάποιο φοβερό μυστικό. Την έρωτούσε, αλλά εκείνη του έκλεινε το στόμα με φίλια. Το παράπονο του βιολιού γινότανε όμως κάποτε τόσο παθητικό, που του ρχότανε να φύγει, να κρυφτεί, να σωθί. Την ίδια στιγμή όμως, η φωνή του βιολιού γινότανε τόσο γλυκειά και τρυφερή, ώστε εξέγναγεν εκείνος τα πάντα, τον κόσμο, τους φίλους του, τους ανθρώπους του, τα ζώα του δάσους, ως και αυτό, το πνιγμένο κλάμμα της φοβερής αυτής μουσικής. Στο βάθος της καρδιάς της η Μάσσα, εζήλευσε αυτό το όργανο, που έκανε στον αγαπημένο της περ πολλήν έντύπωση από την όμορφιά της. Συχνά της ερχότανε να πάρη εκείνο το ξύλινο κουτί, και να το κάνη κομμάτια άπάνω σε κάπο βράχο, αλλά ο φόβος μήπως την έγκαταλείψει τότε ο ιππότης την έσυγκρατούσε.

***

Μιά βραδιά, κάποιος χτύπησε την πόλη του πύργου. Έβρεχε πώς μπορούσε να ναι τέτοιαν ώρα ; Η Μάσσα άνατίχιασε. Ένας άνθρωπος τυλιγμένος σ' ένα μεγάλο μαύρο και βρεγμένο πανωφόρι μπήκε μέσα.

— Καλησπέρα φίλοι μου, είνεν ο άγνωστος. Έβγαλε το καπέλλο του και τζοριξε μπροστά του.

— Η Μάσσα τον εγνώρισε απ' τη φωνή του :

— Έρριξε, ο διάβολος ! έφώναξε και κρύφτηκε στην άγκαλιά του ιππότη.

Ο διάβολος, έρριξεν ένα δαμονικό γέλιο, άρπαξε τους δυό έρωτευμένους, που εκρατιούντο σφιχταγκαλιασμένοι και χάθηκε...

Το βιολί έμεινε στον έρημο πύργο. Ένας τσιγγάνος που περναγε τυχαίως από κει, το ηδρε. Το πήρε κι' έπαιξε στα χωριά που διάβαινε. Άντρες, γυναίκες και παιδιά τον άκολουθούσαν μαγευμένοι από τη μελωδία του όργάνου του, κι' εκείνος τους έκανε κατά το γούστο του να γελούν και να κλαίνε...

Έτσι διηγούνται οι τσιγγάνοι, πως εβγινεν η παραπονευτική και παθητική ψυχή του βιολιού.

✱

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από όλα τα νοσοκομεία του κόσμου, το μεγαλύτερο βρισκείται στο Λονδίνο και είνε το «London Hospital». Το μέγαρο του Νοσοκομείου αυτού άκαρτίσεται από 750 περίπου δωμάτια, 7' θέσος, 400 Β' και 250 Α' θέσος, άηρητούν δε μέσα σ' αυτό 80 μόνιμοι ιατροί και άλλοι 60 ως καθηγηταί, χειρουργοί και διευθυνταί κλινικών κ. λ. π. Υπό τας διαταγάς αυτών όλων άηρητούν άκόμα 300 βοηθοί ιατροί και 800 νοσοκόμοι, πλην του άηρητικού προσωπικού. Κατά το λήξαν έτος 1925 έννοσηλεύθησαν εις τον κολοσσόν αυτόν 13.000 άσθενείς, προσήλθον δε διά να ζητήσουν ιατρικήν συμβουλήν 154. 817 έξωτερικοί άσθενείς !.

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιός πρωτεβρήκε τὸ ψηλὸ καπέλλο

Από την εποχή που εφευρέθηκε το ψηλό καπέλλο έχουν περάσει εκατόν τριάντα χρόνια. Η πρώτη εμφάνιση του καπέλλου αυτού έγινε στο Λονδίνο την 3ην Ιανουαρίου του 1797, στο κεφάλι του εφευρέτου του, ο οποίος ήταν ένας άγγλος μικρέμπορος δνόματι Τζών Έθέρικτον. Το ιστορικό της εφευρέσεώς του έχει ως εξής :

Ο Τζών Έθέρικτον ήταν ένας μικρέμπορος και κατοικούσε στο Στάντ της Άγγλίας, όταν ένα καλό πρωί, προσήχθη μπροστά στο λόρδο δήμαρχο της πόλεως του κατηγορούμενος για διατάραξη της δημοσίας τάξεως. Ο Δήμαρχος μετά την άπολογία του κατηγορουμένου, εζήτησε να καταδικαστή σε πρόστιμο 500 λιρών, το όποιο και έγινε άφου πρώτα εβεβαιώθηκε πως ο άνωτέρω κατηγορούμενος είχε πραγματικώς εμφανιστή εις τους δρόμους του Στάντ, φερων στο κεφάλι του ένα πελώριο μαύρο καπέλλο, του όποιου αι διαστάσεις και η γυαλίδα, είχαν άρχσει να κινούν το άνησυχία σχόλια των ήσυχων πολιτών. Οι άστυνομικοί μάλιστα υπάλληλοι κατέθεσαν ότι πολλές γυναίκες έγκυοι έπαθαν μόλις εβδαν το φοβερό αυτό κατάμαυρο καπέλλο !... Έκτος όμως αυτού είχε κατατεθή και από άλλους μάρτυρας πως η εμφάνιση του μικρεμπόρου αυτού με το πρωτότυπο καπέλλο του είχε δημιουργήσει κοινωνικό πανικό.

Τα μικρά παιδιά τον είχαν πάρει από πίσω με φωνές, τα σχολλιά ουρλιάζανε στο αντίκρουσμά του και τέλος κάποιος μικρός, ο γιός του Θωμά Κορβάνενο, που έβγαίνε τσιγγιμή εκείνη άπ' το κατάστημα του πατέρα του, μόλις αντίκρουσε τον Έθέρικτον μ' αυτό το παράξενο καπέλλο τόσο ετρόμαξε, που έπεσε κάτω κι' έσπασε το δεξί του χέρι !...

Η άπολογία του κατηγορουμένου δεν ήταν σοβαρή έπανελάμβανε διαρκώς πως ήταν ελεύθερος να παρη ότι θέλει ως Άγγλος συνταγματικός πολίτης που ήταν !...

Έτσι εβγιναν τα πράματα, όταν την άλλην ήμεραν της δίχης, οι έφημερίδες του Λονδίνου άνεγράφαν την είδηση με κρίσεις όχι τόσο εύνοϊκές για τον Δήμαρχο και για την καταδικαστική άπόφαση, πράγμα που έδωσαν άμέσως το θάρρος να εμφανισθούν στο Λονδίνο άλλοι δυο... Έθέρικτον με άλλα... δυο ψηλά καπέλλα !...

Το πράγμα, όπως έννοει ο καθένας, προχωρούσε και άρχισε να γίνεται πιο γενικό το φόρεμα του παράξενου αυτού καπέλλου, ως τη στιγμή που άποφασίσθηκε από τούς έμπορικους οίκους της Άγγλίας να παραληφθή και αυτό στη μόδα... και ν' άρχιξη να κατασκευάζεται όπως και τα

άλλα καπέλλα των άνδρων.

Δεν έκέρωσε μάλιστα καιρός, όταν οι φιλήσυχου διάβάτες του Λονδίνου εβδαν ένα φθινοπωρινό άπέγνεμα το ψηλό αυτό καπέλλο να φουρουρά στην κομψότερη βιτρίνα ενός από τα γνωστότερα τιλοποιεία της Άγγλικής πρωτεύουσας.

Η μόδα είχε λιάσει, χωρίς να υπάρχη ούδεμία αντίρρηση...

***

Τα κινούμενα πεζοδρόμια

Ένα από τα πιο πρωτότυπα και παράξενα θεάματα που θα έχη η προσεχής διεθνής έκθεσις της Ουάσιγκτόνος ή όποια άναγγέλλεται για την άνοιξη του 1927, θα είνε και τα κινητά πεζοδρόμια, προς διευκόλυνση της συγκοινωνίας των μεγαλουπόλεων. Τα πεζοδρόμια αυτά θα είνε ξυλόστρωτα, και θα κινούνται δι' ηλεκτρισμού με ταχύτητα άμαξιοτ δύο ίππων, δηλαδή με 8 περίπου χιλιόμετρα την ώρα. Με τον τρόπο αυτό, θα μπορεί κανείς, ένω θα στέκεται ακίνητος επάνω σ' ένα άπ' αυτά ή και ένω θα κάθεται, να προχωρή προς την διεύθυνση που θέλει να φθάση. Για να μπορούν δε οι διαβάτες των δρόμων, ν' ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν εύκολα και άκίνδυνα από το έδαφος στο κινητό αυτό πεζοδρόμιο και αντίστροφος από το πεζοδρόμιο στο έδαφος, ελήφθη το μέτρον να συγκοινωνή ο δρόμος με το κινητό αυτό πεζοδρόμιο, με μία πλατεία σκάλα ή όποια θα κινείται και αυτή, αλλά μόνο με τέσσερα μόλις χιλιόμετρα την ώρα...

Τα κινητά αυτά πεζοδρόμια, καθ' α μάς βροβαίνων οι Άμερικανοί, πρόκειται ν' αντικαταστήσουν τελειοποιούμενα όλα τα μέχρι σήμερα γνωστά μεταφορικά μέσα των πόλεων, δηλαδή τα ταξί, λεωφορεία, άμαξια κ.λ.π. και θα είνε τα μόνα πλέον άπολα, εθέρσητα και όλιγώτερον δαπανηρά μέσα προς διευκόλυνση της συγκοινωνίας.

Ο ιππότης έρριχτηκε στα πόδια της.